

HỒI THỨ BA MƯỜI MỐT

TÒA CỔ MIẾU DƯỚI TRẬN MƯA RÀO

Viên Tử Y quay sang mé tả. Tay cầm cây Ngân Ty Tiên từ mé hữu đánh lại. Dịch Cát ngồi vững rồi xoay cây Cửu Tiết Tiên gạt cây nhuyễn tiên của đối phương.

Lúc này ánh dương quang chiếu xuống nước sông Tương Giang hiện ra muôn đạo kim quang. Hai người ngồi trên cao bảy, tám trượng tử võ. Hai cây nhuyễn tiên chẳng khác hai con linh xà di chuyển cũng ngừng đầu coi cuộc chiến đấu.

Dịch Cát tự biết khinh công của mình không bằng đối phương. Lão ngồi vững trên đầu cột, hai chân quặt lấy cột buồm để ghì thế bất phân thắng bại đã.

Viên Tử Y đi lại trên rường buồm công kích Dịch Cát. Lão chỉ giữ thế thủ chứ không phản kích được.

Sau khi trao đổi năm, sáu chục chiêu, cây Ngân Ty Tiên trong tay Viên Tử Y nhảy múa chẳng khác con rắn bạc. Những chiêu số của nàng mỗi lúc một thêm kỳ diệu.

Dịch Cát trở đi trở lại chỉ có bảy, tám chiêu một mặt để hộ vệ toàn thân, một mặt tùy cơ quán lấy cây nhuyễn tiên của đối phương.

Cứ hiện tình mà nói thì dường như Viên Tử Y đã chiếm hết phần thượng phong nhưng phép đánh của nàng rất tốn hơi sức. Nếu chiến đấu lâu, tiên pháp thế này cũng lộ sơ hở, hoặc vướng chân, trượt bước là tất bị thua.

Nguyên chỗ dụng tâm của Dịch Cát là theo binh pháp của Tôn Tử ban đầu không thắng được ngay, phải chờ địch mệt mới đả bại.

Viên Tử Y cũng hiểu ý của lão nhưng bất luận nàng biến chiêu thế nào lão cũng chỉ đưa ra bảy, tám chiêu bảo vệ toàn thân một cách nghiêm mật dị thường, không có chỗ nào để địch đánh vào.

Hai bên lại tử đấu lúc nửa mà tình thế chẳng có gì biến đổi.

Viên Tử Y cảm thấy mình hơi thở đã trầm trọng chạy nhảy không được linh hoạt như trước.

Dịch Cát thấy thời cơ đã đến. Lão chờ cây Ngân Ty Tiên lướt tới trước mặt, đột nhiên vươn tay trái ra chụp lấy trái kim cầu.

Viên Tử Y kinh hãi hạ thấp cây nhuyễn tiên. Không ngờ cây Cửu Long Tiên của Dịch Cát lại vụt tới đề lên, móc lấy. Nếu cây Ngân Ty Tiên không tránh mau thì hai cây tiên sẽ quán vào nhau.

Dịch Cát nhìn chuẩn đích chỗ đầu roi của đối phương tung lên về, cây Cửu Long Tiên của lão liền ra chiêu Kim Ty Chiên Hồ.

Láo quát to một tiếng đã quán được cây Ngân ty tiên.

Viên Tử Y cảm thấy tay trái tê chồn. Trường tiên trong tay nàng bị một luồng cường lực kéo mạnh ra. Nàng biết nếu dùng sức để tranh cướp tất mình bị thua, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau.

Gặp lúc nguy cấp đột nhiên nàng ra chiêu mạo hiểm. Tay phải hất mạnh ra. Cây roi tuột bay đi rồi quán vào cột buồm vang lên những tiếng lách tách.

Cả cây Cửu Tiết Tiên lẫn cây Ngân Ty Tiên quán lấy hai chân và cánh tay Dịch Cát như người trói vào cột buồm.

Biến cố xảy ra bất ngờ khiến Dịch Cát giật mình kinh hãi. Lão liền vươn tay phải để cởi hai cây tiên. Bỗng thấy Viên Tử Y vọt tới trước mặt. Nàng đưa tay trái móc mắt lão.

Dịch Cát vội buông roi ra để đón đỡ.

Nhưng Viên Tử Y chỉ ra đòn đánh rú. Tay trái nàng ở trên không dừng lại một chút để kiềm chế tay trái lão, tay mặt nàng phóng tới nhanh như điện điểm vào Uyển huyết dưới nách lão.

Dịch Cát bị điểm trúng huyết đạo, cánh tay trái nhũn ra, hai chân cùng cánh tay mặt lại bị quán vào cột buồm. Xem chừng lão phải thất bại nặng nề không còn cách nào xoay sở hơn được nữa.

Hồ Phi đứng dưới đất thấy Viên Tử Y sắp thua mà lại thắng, thủ pháp xảo diệu vô cùng. Chàng vừa reo lên một tiếng thì đột nhiên chín mũi kim tiêu phóng lên nhằm bắn vào các huyết đạo sau lưng Viên Tử Y.

Viên Tử Y hấy Dịch Cát thảm bại đến nơi trong lòng đang đắc ý muốn lớn tiếng khoa trương mấy câu, bất buộc lão phải nhận lời nhường chức chưởng môn mới buông tha lão, không ngờ phía dưới có người đánh lén.

Chín mũi kim tiêu phóng tới rất nhanh mà bộ vị lại chia ra bốn mặt. Người Viên Tử Y đang đứng trên cây xà ngang nóc buồm thuyền, nàng chỉ bước ra nửa bước là hững chân phải té từ trên cao sáu, bảy trượng xuống thì né tránh thế nào được ?

Nhưng nàng là người cấp trí liền ngửa về phía sau cho hạ mình xuống. Chín mũi kim tiêu đều lướt qua nóc buồm.

Những người dưới thuyền và trên bờ đều bật tiếng la hoảng thì thấy hai chân nàng đã móc vào cây xà ngang như người treo ngược lơ lửng trên không.

Người trên bờ phóng ám khí lại bắn ba mũi kim tiên tiêu. Lần này một mũi nhằm bắn vào mình nàng còn hai mũi bắn vào cây xà ngang. Nếu nàng lộn người lên liền trúng phải kim tiêu.

Hồ Phỉ thấy tình trạng này lo rằng Viên Tử Y không còn cách thử sau nhưng thủ kình lợi hại hơn. Chế tiền đuổi kịp kim tiền tiêu. Sáu mũi đụng nhau ở trên không bật lên những tiếng leng keng rồi rớt cả xuống sông.

Viên Tử Y sợ quá khắp mình toát mồ hôi lạnh. Nàng toan lộn người lên bỗng nghe Hồ Phỉ lớn tiếng quát :

-Thế là nghĩa làm sao ?

Chàng nhẩy xuống đầu thuyền.

Những tiếng rắc rắc vang lên. Cây xà buồm bị gãy đôi.

Viên Tử Y cũng theo cây xà rớt xuống sông.

Viên Tử Y vừa rời đầu chúc xuống, chân móc lên xà buồm. Nàng đã nhìn rõ người lén lút phóng ám khí và được Hồ Phỉ ra tay giải cứu nàng bằng cách nào nhưng cây xà buồm làm sao mà gãy thì nàng chưa ngó thấy.

Nguyên Dịch Cát bị điểm huyết nơi cánh tay trái nửa người không nhúc nhích được nhưng tay phải vẫn còn có thể ra sức. Lão thấy Viên Tử Y treo ngược người trên xà liên vận hết nội lực toàn thân vào bàn tay mặt đánh xuống cây xà. Tỷ lực của lão cực kỳ mãnh kiệt. Cây xà bị gãy liền.

Giữa lúc ấy Hồ Phỉ bật tiếng quát rồi nhẩy xuống thuyền. Chàng thấy Viên Tử Y đang rớt xuống rồi mà lão họ Dịch vẫn ngồi liền trên đầu cột buồm rồi tụt xuống dần dần là lão thắng. Chàng liền vận kình ra sau lưng đập mạnh vào cột buồm. Cột buồm này vừa lớn lại vừa cứng. Chàng đập lưng chỉ làm cho nó rung inh chứ không đổ xuống. Trong lòng nóng nảy, chàng liền rút đờn đao đánh roạt một cái chém vào cột buồm.

Cả Viên Tử Y lẫn Dịch Cát cùng rớt xuống nhưng cây xà ngang bị gãy trước. Nếu để cột buồm gãy đẽ trúng thì nguy hiểm đến tính mạng nàng. Hồ Phỉ liền chụp lấy sợi dây thừng nhằm phía Viên Tử Y liệng ra vừa liệng vừa quát.

Viên Tử Y người đang chơi vơi, trong lòng hoảng loạn. tuy nàng biết bơi lội nhưng trước mắt đám đông ngã xuống nước ướt đầm đìa thật cũng khó coi. Đột nhiên thấy quăng giây thừng bay tới. Nàng vội chụp lấy.

Hồ Phỉ giựt mạnh một cái. Viên Tử Y mượn thế tung mình hạ xuống đầu thuyền.

Nàng vừa đặt chân xuống ván đã nghe một tiếng "ùm" vang lên, tia nước bắn tung tóe bắn vào mặt nàng như hạt châu. Đó là khúc cột buồm cùng Dịch Cát rớt xuống sông.

Những người trên bờ kêu la rầm rĩ rồi những tiếng lỏm bõm không ngớt.

Nguyên Dịch Cát không biết bơi lội. Mười bảy, mười tám tên đệ tử phái Cửu Long tới tấp nhẩy xuống sông Tương Giang để cứu vớt sư phụ.

Viên Tử Y nhìn Hồ Phỉ mỉm cười nói :

-Hồ đại ca ! Cảm ơn đại ca nhé !

Hồ Phỉ cười đáp :

-Tại hạ họ Hồ theo cách chiết tự thành ba chữ " Nguyên Thập Khẩu ". Chắc là mỗi tháng phải trúng chín đao.

Viên Tử Y bật lên tiếng cười khoan khoái nghĩ bụng :

-Vừa rồi ta chiết tự với Dịch Cát bị thằng cha này nghe hết rồi.

Nàng liền cười nói :

-May ở chỗ tên của đại ca có chữ Phỉ. Phỉ đã nghĩa là không phải đâu, không phải đâu. Cái nạn chín đao gặp dữ hóa lành.

Hồ Phỉ cười đáp :

-Đa tạ kim khẩu của cô nương.

Chàng ra tay giải cứu có ý muốn đi đến chỗ giao hảo liền cười nói :

-Chữ Phỉ là văn vẻ thì bất tất phải nói nữa.

Viên Tử Y nói :

-Chữ Phỉ phía dưới thêm vào chữ Vũ thành chữ Phí. Phí là ngọc quý chủ việc được kim ngọc. Thêm thảo đầu vào thành chữ Phi cũng chủ việc tốt đẹp. Thêm vào chữ Ty vào thành chữ Phỉ lại có tướng mặc áo hồng bào đeo đai ngọc chỉ làm quan lớn.

Hồ Phỉ thè lưỡi ra đáp :

-Chủ việc thăng quan phát tài thì tại hạ không dám đâu.

Hai người ở đầu thuyền cười cười nói nói coi như bên cạnh chẳng có ai. Bỗng nghe trên bến nhốn nháo cả lên. Bọn đồ đệ phái Cửu Long khiêng Dịch Cát cùng cây cột buồm gãy đang đưa lên bờ.

Dịch Cát tuổi già, không biết bơi lội, uống nhiều nước lại tức giận quá chừng nên đã ngất đi.

Viên Tử Y ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng :

-Không khéo xảy án mạng thì vụ này thành ra lớn chuyện.

Nàng khẽ nói :

-Ồ đại ca ! Chúng ta chạy đi thôi.

Dứt lời chàng nhảy lên bờ, thò tay rút lấy cây nhuyễn tiên quán ở cột buồm.

Bọn đồ đệ phái Cửu Long quát tháo ầm ầm. Sáu, bảy cây nhuyễn tiên vung lên đánh tới người nàng.

Những tiếng loảng xoảng vang lên. Sáu, bảy cây nhuyễn tiên đụng vào nhau tựa hồ tám lưỡi sắt chụp xuống đầu Viên Tử Y.

Viên Tử Y tay cầm nhuyễn tiên dùng phép tá lực đả lực, vung cây nhuyễn tiên ngang trên đỉnh đầu. Đồng thời người nàng vọt lên chệnh chếch đi.

Nàng liếc mắt nhìn trộm Dịch Cát thấy con người béo mập nằm ngang dưới đất không nhúc nhích, không hiểu lão còn sống hay đã chết rồi.

Hồ Phỉ tung mình lên ngựa. Tay mặt chàng dắt con bạch mã miệng la gọi :

-Cái chức chưởng môn này có điểm bất lợi. Thôi không làm nữa.

Viên Tử Y cười đáp :

-Tiểu muội xin tuân lời đại ca.

Nàng cũng nhảy lên ngựa.

Bọn đệ tử phái Cửu Long lớn tiếng kêu réo, tới tấp chạy ra chẹn đường. Hai cây nhuyễn tiên quét ngang dưới chân để đánh chân ngựa.

Viên Tử Y quaiay lại vung roi phản kích quấy lầy hai cây tiên kia. Tay mặt nàng giựt cương. Con ngựa trắng vọt về phía trước.

Con ngựa này thần tuấn phi thường, chạy nhanh vô kể mà sức mạnh cũng ghê gớm. Nó tung mình vọt đi lôi theo cả hai hán tử tay cầm nhuyễn tiên.

Biến diễn bất ngờ khiến hai hán tử cực kỳ kinh hãi. Người chúng đã bị con bạch mã lôi đi hơn mười trượng.

Hai gã muốn đứng lên nhưng ngựa chạy nhanh quá. Chúng vừa đứng dậy được lại bị kéo té xuống. Chúng sợ quá quên cả buông nhuyễn tiên, tay vẫn giữ khư khư.

Viên Tử Y thấy thế cười rộ. Đột nhiên nàng dừng ngựa lại. Hai hán tử đứng lên mặt mũi tím bầm, chân tay mình mẩy cũng bị thương máu chảy đầm đìa. Nàng cất tiếng hỏi :

-Trong cây nhuyễn tiên của các người có bảo vật hay sao mà không buông ra.

Nàng vừa dứt lời, không chờ chúng đáp lại đã nện gót chân vào bụng ngựa. Con bạch mã lao về phía trước lại kéo theo hai hán tử. bây giờ hai hán tử mới tỉnh ngộ buông tay ra. Tai chúng còn nghe Viên Tử Y cười khanh khách. Nàng cùng Hồ Phỉ sóng vai cho ngựa chạy song song.

Bọn đệ tử phái Cửu Long ở Dịch Gia Loan rất đông, thanh thế rất lớn. Hôm nay chúng tiến hành Dịch lão sư lên đường lai kinh đều tụ tập ở bến sông, chúng thấy Dịch Cát bị thất bại thảm hại muốn xông lại bắt Viên Tử Y.

Viên Tử Y cùng Hồ Phỉ tuy võ công cường nhưng ít người khó địch nổi số đông. May mà Viên Tử Y lúc ra đi thi triển một chiêu Hồi Tiên Lạp Nhân rất kỳ ảo khiến chúng trợn mắt há miệng, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào. Khi chúng tỉnh táo lại muốn chạy đến vây đánh thì hai người đã ruổi ngựa đi xa rồi.

Hiện giờ Dịch Cát từ từ hồi tỉnh. Bọn đệ tử tới tấp thỉnh an và thóa mạ Viên Tử Y là con người xảo trá. Chúng nhao nhào bàn tán mà chẳng ai hiểu lai lịch nàng ra sao.

Viên Tử Y đi xa rồi, quay đầu nhìn lại không thấy Dịch Gia Loan nữa mới liệng cây Cửu Tiết Tiên vừa đoạt được quẳng xuống đất.

Nàng quay lại ngó Hồ Phỉ thấy chàng mặc bộ áo của người hương nông trông thật buồn cười. Nhưng nàng nghĩ tới nếu vừa rồi chàng không ra tay giải cứu thì không chừng nàng đã bị mạng ở Dịch Gia Loan rồi. Bây giờ nàng nhớ lại hãy còn kinh hãi.

Hai người đi một lúc nữa, Hồ Phỉ bỗng cất tiếng ỏi :

-Viên cô nương ! Trong thiên hạ có tất cả bao nhiêu môn phái võ học ?

Viên Tử Y cười đáp :

-Tiểu muội không rõ. Đại ca có biết không ?

Hồ Phỉ lắc đầu nói :

-Tại hạ không hiểu mới hỏi cô. Hiện giờ cô đã làm chưởng môn ba phái lớn là Vi Đà môn, Bát Tiên Kiếm, Cửu Long phái, cô còn muốn làm chưởng môn mấy phái nữa mới vừa lòng ?

Viên Tử Y cười đáp :

-Tuy tiểu muội đã thắng Dịch Cát nhưng bọn tử không phục. Vậy chức chưởng môn phái Cửu Long coi như chưa đoạt ở vào tay. Còn những phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Cực thì tiểu muội không dám tranh đoạt chức chưởng môn. Chỉ đi nhặt nhanh mấy " món đồng nát " cũng đủ rồi.

Hồ Phỉ thè lưỡi ra nói :

-Võ Lâm Thập Tam Gia tổng chưởng môn. Cái danh hiệu này thật oai phong.

Viên Tử Y cười hỏi :

-Hồ đại ca ! Võ công đại ca cao cường như vậy sao không cướp mấy ngôi chưởng môn làm chơi ? Chúng ta đi dọc đường thu thập. Đại ca thu một nhà, tiểu muội lại thu một nhà, cứ luân lưu như vậy cho đến Bắc kinh thì tiểu muội thành Thập Tam gia tổng chưởng môn, đại ca cũng thành Thập Tam gia tổng chưởng môn. Anh em mình đến Bắc Kinh tham dự đại hội chưởng môn của Phúc đại soái như vậy há chẳng thú lắm ru ?

Hồ Phỉ lắc đầu quày quật đáp :

-Tại hạ không có gan, mà võ nghệ cũng không giỏi bằng cô nương. Chắc là muốn cướp nữa chức chưởng môn cũng không xong mới bị người ta ra chiêu " Lữ Đồng Tân Thôi Cầu " hát xuống sông biến thành con chó khắp mình bùn lầy hôi hám. Giả tử chỉ lên chưởng môn phái Nê Thu cũng là danh giá lắm rồi.

Viên Tử Y cười ngặt cười ghẹo, chấp tay nói :

-Hồ đại ca ! Bây giờ tiểu muội xin lỗi đại ca.

Hồ Phỉ Chung Tứ Tẩu háp tay đáp lễ nghiêm nghị nói :

-Thưa Thập Tam gia đại chưởng môn lão gia ! Tiểu tử không dám.

Viên Tử Y oi bộ điệu giả vờ chất phác của chàng cùng lời nói móc máy rất dí dỏm, lòng nàng tăng thêm mấy phần hoan hỷ. Nàng cười đáp :

-Thảo nảo lão tiểu tử Triệu tam ca về khoe đại ca hay lắm.

Hồ Phỉ trong lòng vẫn nhớ Triệu Bán Sơn không lúc nào quên. Chàng vội hỏi :

-Triệu tam ca làm sao ? Tam ca đã nói những gì với cô nương ?

Viên Tử Y cười đáp :

-Đại ca đuổi kịp tiểu muội, tiểu muội sẽ nói còn nghe.

Nàng khẽ đã vào bụng ngựa.

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

-Cô mà cho con bạch mã phi nước đại thì còn ai đuổi kịp ?

Chàng thấy chân sau con ngựa vừa chống lên toan phát lực, chàng vội tung mình nhảy lên. tay trái nắm lấy vai ngựa đè xuống. Người chàng vọt qua lưng ngựa trắng ngồi phía sau Viên Tử Y.

Con bạch mã lưng đừu thêm một người vẫn không để ý, phóng luôn bốn vó chạy nhanh như gió.

Con ngựa xanh tuy không người cưỡi nhưng chạy theo trong khảnh khắc đã bỏ con ngựa trắng đến mười mấy trượng.

Viên Tử Y nghĩ hơi thở của chàng trai ở phía sau, mặt nóng bừng, muốn lên tiếng nhưng lại im miệng.

Con ngựa chạy được một lúc bỗng nghe trên không có tiếng sét nổ, nàng ngừng đầu nhìn lên thấy mây đen che nửa bầu trời. Hiện nay đang mùa hạ, trời mưa bất thành hình là thường. Nàng riết cương cho ngựa chạy nhanh hơn.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà, gió tây thổi rất dữ. Những giọt mưa lớn bằng hạt đậu đổ xuống. Hai bên đường không có nhà cửa chi hết. ở mé tây sườn núi bỗng lộ ra một bức tường vàng.

Viên Tử Y phóng ngựa chạy đến gần thì ra là một tòa cổ miếu.

Trên tấm biển đã mục nát để bốn chữ Tương Phi Thần Tử nét vàng bong hết. Hiển nhiên lâu ngày không ai tu sửa.

Hồ Phỉ xuống ngựa mở cửa miếu. Chàng không kịp nhìn kỹ, dắt ngựa trắng đi vào.

Bỗng trên không lại có một tiếng sấm chớp giạt nhoang nhoáng.

Viên Tử Y tuy võ nghệ cao cường mà không ngớt lộ vẻ sợ hãi.

Hồ Phỉ vào hậu điện dòm ngó không thấy một bóng người. Chàng trở ra tiền điện nói :

-Hậu điện có vẻ còn sạch sẽ hơn.

Chàng kiểm nắm rơm quét nửa gian điện rồi nói :

-Trận mưa này chắc không lâu. Chờ trời tạnh lại ra đi, bữa nay có thể đến Trường Sơn.

Viên Tử Y " ừ " một tiếng rồi không nói nữa.

Hai người lúc trước vẫn cười cười nói nói nhưng từ lúc ngồi chung một ngựa, Viên Tử Y cảm thấy trong lòng có điều khác lạ, nàng nhìn Hồ Phỉ không được tự nhiên ra chiều bẽn lẽn.

Hai người sóng vai ngồi. Đột nhiên đồng thời quay đầu lại. Bốn mắt chạm nhau. Hai người cùng tùm tùm cười rồi quay ra chỗ khác.

Sau một lúc Hồ Phỉ hỏi :

-Triệu tam ca có bình yên không ?

Viên Tử Y đáp :

-Bình yên lắm. Làm sao không bình yên.

Hồ Phỉ hỏi :

-Y ở đâu ? Tại hạ nhớ y muốn đến thăm.

Viên Tử Y đáp :

-VẬY ĐẠI CA ĐẾN HỒI CƯƠNG. CHỈ CẦN ĐẠI CA KHÔNG CHẾT Y CŨNG KHÔNG CHẾT LÀ LẠI GẶP NHAU.

Hồ Phỉ cười hỏi :

-Cô nương ở Hồi Cương đến đây phải không ?

Viên Tử Y quay lại mỉm cười đáp :

-Phải rồi ! Đại ca coi tiểu muội có giống không ?

Hồ Phỉ lắc đầu đáp :

-Tại hạ không biết. Trước kia tại hạ cứ tưởng Hồi Cương là đất sa mạc hoang vu không ngờ có vị cô nương xinh đẹp thế này.

Viên Tử Y đỏ mặt lên phì một tiếng rồi hỏi :

-Đại ca nhắm mắt nói liều phải không ?

Hồ Phỉ biết mình lỡ lời trong bụng cũng hơi hối hận vì lẽ cô nam quả nữ trong tòa cổ miếu này không nên thốt ra những điều khinh bạc. Chàng liền hỏi qua chuyện khác :

-Phúc đại soái mở cuộc đại hội các chưởng môn thiên hạ, không hiểu vì mục đích gì ? Cô nương có biết chăng ?

Viên Tử Y thấy chàng đột nhiên xoay sang câu chuyện đứng đắn bất giác liếc mắt nhìn chàng đáp :

-Y là bậc vương công quyền quý, ăn no rồi chẳng có chuyện gì làm, muốn kiếm một ít hảo thủ võ lâm để tiêu khiển cũng như chó chơi gà chơi dế mà thôi. Đáng tiếc là rất nhiều cao thủ võ lâm bị hấn làm cho ngu muội mà không tự giác.

Hồ Phỉ vỗ đùi đùi lớn tiếng :

-Cô nương nói phải quá. Cô cao kiến như vậy khiến tại hạ khâm phục vô cùng. Té ra cô nương dọc đường cố ý tranh đoạt chức chưởng môn là muốn quấy phá Phúc đại soái.

Viên Tử Y cười đáp :

-Chỉ bằng hai người chúng ta đồng tâm hiệp lực đoạt lấy phân nửa chức chưởng môn trong thiên hạ. Như vậy là cuộc đại hội của Phúc đại soái đâm ra loạc choạc, chẳng thành bề thế gì hết. Chúng ta lại đến hội trường đại náo một phen khiến hấn không dám coi thường nhân sĩ trong thiên hạ.

Hồ Phỉ vỗ tay reo lên :

-Hay lắm ! Hay lắm ! vậy cứ thế mà làm. Cô nương lãnh đạo, tiểu nhân Hồ Phỉ xin đi theo để ra sức mọn.

Viên Tử Y nói :

-Võ công đại ca còn cao hơn tiểu muội sao lại còn khách khí ?

Hai người nói đến lúc cao hứng mà trận mưa rào vẫn chưa ngớt. Trái lại mỗi lúc một mưa to hơn. Sau miếu là một khe suối. Nước trên núi đổ xuống âm âm như thác lũ. Tòa cổ miếu lâu ngày tàn tạ, chỗ nào cũng dột nát. Hồ Phỉ cùng Viên Tử Y ngồi thu vào trong góc miếu.

Ngoài trời vẫn tối đen. Mây thấp kà kà tựa hồ đè xuống đầu. Xem chừng không thể lên đường.

Hồ Phỉ vào bếp kiểm ít cành khô đốt lên rồi cười nói :

-Trời mưa không ngớt. Chúng ta đành nhịn đói suốt đêm nay.

Ánh lửa chiếu vào mặt Viên Tử Y. Hai má đỏ hồng càng tăng thêm vẻ đẹp.

Nàng từ Hồi Cương muôn dặm đi về phía đông, đã từng ngủ đêm ở những nơi hoang sơn dã lĩnh vẫn coi là thường. Bữa nay nàng cùng ở trong cổ miếu với một chàng trai trẻ là một điều chưa từng trải qua nên trong lòng nảy ra mùi vị khôn tả.

oOo